

РЕШЕНИЕ

№ 7750

гр. София, 08.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 08.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **7750** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Н. В. К. от [населено място] срещу решение № ПИ - 222 от 18.07.2024г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е отхвърлена жалбата на Н. В. К. срещу разпореждане Изх. № С240022-137 - 0005458 / 01.07.2024г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. Жалбоподателят твърди, че обжалваният административен акт е незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон, тъй като не е отчетена изтеклата давност за главницата и лихвите на 31.12.2023г. Твърди, че не е настъпило нито едно обстоятелство, което да е прекъснало или спирало давността. Конкретно обосновава, че наложеният на 29.12.2023г. заповест не е годно обстоятелство да прекъсне давността, тъй като не е била уведомена за него по какъвто и да било начин. По тези съображения се прави искане да се отмени решението като незаконосъобразно и преписката да се върне на публичния изпълнител с указания по прилагане на закона.

Ответникът по жалбата – директорът на ТД на НАП – С., чрез процесуален

представител оспорва основателността на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема от фактическа страна следното:

Оспореното решение е съобщено на 19.07.2024г., а жалбата е подадена на 25.07.2024г., т.е. в законоустановения срок.

С оспореното решение № ПИ - 222 от 18.07.2024г. на директора на ТД на НАП - С., е отхвърлена жалбата на Н. В. К. от [населено място] срещу разпореждане с Изх. № С240022-137 - 0005458 / 01.07.2024г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. С разпореждането е постановен отказ да се прекрати събирането поради изтекла погасителна давност на публично вземане срещу Н. К., а именно: 3603.46лв., представляващо лихва върху годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за периода 01.01.2017 г. - 31.12.2017 г., деклариран с ГДЦ по чл. 50 от ЗДДФЛ с вх. №224391800552951/27.04.2018 г.

Съображенията на публичния изпълнител, възприети от директора на ТД на НАП – С., се свеждат до следното: не е изтекла погасителната давност по посоченото публично задължение, тъй като по изпълнително дело №[ЕИК]/2018г. е наложена обезпечителна мярка – запор върху сметки на длъжника на 29.12.2023г., с което давността е спряла.

От събраните в хода на съдебното производство доказателства се установява следното:

В ТД на НАП С. на 10.06.2018 г. е образувано изпълнително дело №180530661/2018 г. срещу Н. В. К. за принудително събиране на установени и изискуеми публични вземания в общ размер на 6063,89 лв., от които главница: 5971,00 лв. и лихва: 92,89 лв., произтичащи от подадена от лицето ГДЦ по чл. 50 от ЗДДФЛ с вх. №224391800552951/27.04.2018 г. за деклариране на годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за периода 01.01.2017 г, 31.12.2017 г. със срок за доброволно плащане 30.04.2018 г. Издадено е съобщение за доброволно изпълнение с изх. №С180022-048-0150435/25.06.2024 г., за което няма данни да е връчено на лицето.

С Постановление за налагане на обезпечителни №С230022-022-0095835/29.12.2023 г. публичният изпълнител е постановил запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на длъжника в ОББ. Запорното съобщение е получено от банката на 29.12.2023г. Няма данни постановлението за налагане на запора да е връчвано на длъжника.

С акт за възстановяване и прихващане № ПО-22221724002151-004- 001/26.01.2024 г.е погасена главницата за задължения по ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2017г.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от лице, което има правен интерес от оспорването, срещу акт, който подлежи на обжалване, поради което същата е допустима.

Решението е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма. При постановяването му не се установиха съществени процесуални нарушения. За да прецени съответствието на решението на материалния закон, съдът взе предвид следното:

Спорното задължение е за лихва върху публично вземане, установени въз основа на годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ, подадена от жалбоподателя. Съгласно чл. 171, ал. 3 от ДОПК лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане по ал. 1 и 2, независимо от начина на погасяване на главницата. Нормата на ал. 3 е нова – от 2023г., но тя по същество не преурежда съществуващата до тогава правна уредба и респ. не въвежда нов, по-дълъг давностен срок по отношение на лихвите, а дава изричен израз на съществуваща и до въвеждането ѝ уредба, отчитаща акцесорния характер на задължението от една страна и естеството му публично задължение - от друга. Разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 9 от ДОПК и преди 2023г. дефинира лихвите за вземанията по т. 1 – 8 като публични общински или държавни вземания, което е било основание за прилагане по отношение на лихвите на давностните срокове по чл. 171

от ДОПК.

Съгласно чл. 171, ал.1 и ал. 2 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника. Нормата на чл. 172, ал.1 и ал. 2 урежда спирането и прекъсването на давността: Чл. 172. (1) Давността спира: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година;

2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането;

3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването;

4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва;

5. с налагането на обезпечителни мерки;

6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

(2) Давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. (3) От прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Съгласно чл.202, ал.1 от ДОПК Запорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на запорно съобщение на банките, като запорът се смята

наложен от часа в деня на връчване на заповедното съобщение на банката.

При тази нормативна уредба и на база на събраните по делото доказателства, съдът съобрази следното:

Задължението за главница за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за периода 01.01.2017 г. - 31.12.2017 г., деклариран с ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ, е следвало да се плати през 2018г., поради което давността за него е започнала да тече на 01.01.2019г. Петгодишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК е започнал да тече на 01.01.2019 г. и би изтекъл на 01.01.2024г., ако няма спиране или прекъсване на давността. По делото не се установява да е прекъсната давността, но се установява, че същата е спряла да тече 29.12.2023г. с налагането на банковия заповед. При изричната уредба на чл. 172, ал. 1 във връзка с чл. 201, ал.1 и от ДОПК съдът приема, че давността по отношение на вземането за лихва е спряла да тече с налагането на банковия заповед, три дни преди да изтече петгодишната погасителната давност, при липсата на данни за осъществено прекъсване на давността. Знание у длъжника за налагане на заповед, за да произведе той предвиденото в чл. 172, ал.1 от ДОПК действие – спиране на давността, законът не изисква. Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС по т. д. № 8/2019 г., ОСС, I и II колегия се отнася до института на прекъсване на давността и затова не може да се черпят каквито и да било аргументи от неговата мотивна част, за да се допълва нормата на чл. 172, ал. 1 от ДОПК. На основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК с ефективно наложената обезпечителна мярка – заповед на банкови сметки, давностният срок е спрял, и към момента не е изтекъл, доколкото няма данни заповедът да е отменен.

По тези съображения съдът приема, че към датата на постановяване на процесното разпореждане на публичен изпълнител давността по чл. 171, ал. 1 от ДОПК за процесното вземане не е била изтекла към момента на постановяване на процесното разпореждане и към настоящия момент. Не е изтекла и абсолютната десет годишна давност. Следователно отказът на публичния изпълнител да отпише вземането като погасено по давност е законосъобразен и жалбата следва да бъде отхвърлена.

Разноски по делото са претендирани от страна на ответника. Размерът на

юрисконсултското възнаграждение при материален интерес от 3603.46лв., съгласно чл. 161, ал.1 от ДОПК във връзка с чл. 144, ал. 2 от ДОПК и чл. 8, ал. 1, и чл. 7, ал.2, т. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е 660.35лв. Процесуалното представителство е реално осъществено, поради което възнаграждението е дължимо и следва да се присъдят разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 268 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. В. К. от [населено място],[жк], 523, вх. А, ет. 1, ап. 3, срещу решение № ПИ - 222 от 18.07.2024г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е отхвърлена жалбата на Н. В. К. срещу разпореждане Изх. № С240022-137 - 0005458 / 01.07.2024г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА Н. В. К. от [населено място],[жк], 523, вх. А, ет. 1, ап. 3, да плати на ТД на НАП – С. сумата в размер на 660.35лв., представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: